

Vejam qui la fa més grossa

Al 1993 va sortir al carrer el primer 'Llibre dels Rècords Catalans', amb prop de cinc-cents entrades. Dos anys més tard, triplica la informació gràcies a la col·laboració d'un milió de catalans que han participat en la consecució de les marques més insòlites.

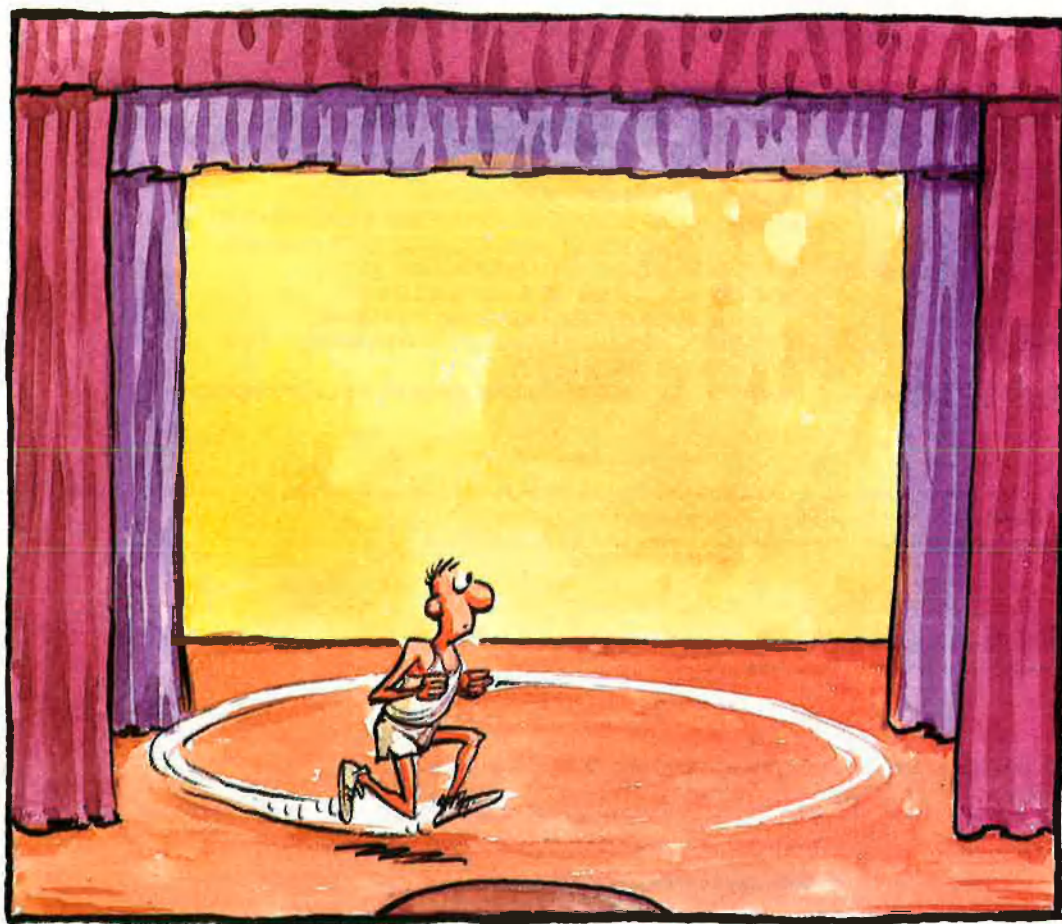

Sona el telèfon de l'oficina de Rècord Català. Una veu masculina pregunta quin és el rècord actual de menjar calçots. Ara que s'acosta l'època, una associació de pares de Tarragona voldria cele-

brar el seu desè aniversari fent-la ben sonada. I què més popular que batre un rècord? La secretària consulta l'ordinador. El rècord, en aquests moments, és de cruspir-se dos-cents calçots en tres quarts. El té el guanyador del

Concurs de Valls, que el gener del 1994 se'n va empassar 2.995 grams amb la sola ajuda de la salsa i d'un porró de vi. L'any passat no es va poder superar la marca; qui s'hi va acostar més va dir prou quan "no-més" se n'havia engolits 2.775 grams. De la digestió, l'ordinador no en diu res.

Consultes com les d'aquesta hipotètica associació de pares són diàries a la Ronda de la Universitat de Barcelona, on hi ha el despatx de Rècord Català. Després de tres edicions dels *Llibre dels Rècords Catalans* —una per any des del 1993—, els promotors estan satisfets de la popularitat del projecte. Xavier Tudela n'és, d'alguna manera, l'ideòleg. Ell parla amb orgull d'una *recordmania* i afirma que l'èxit de convocatòria l'ha sorprès:

“Cada setmana rebem una desena de propostes, més que no ens esperàvem”.

Uns rècords amb principis. Dels ocells catalans, quin té el vol més alt? Quin passa més temps volant? Quin fa un vol més llarg? Quin vola més ràpid? Quin vola més lent? Aquestes curiositats ja apareixien als rècords del 1993, i tornen a ser a l'edició del 1995. En canvi, ni llavors ni ara no s'hi poden trobar ni el principal bevedor de cervesa, ni el català que ha tirat una pedra més lluny. Les “poca-soltades”, en paraules de Tudela, no hi caben; els rècords catalans segueixen uns criteris que els fan diferents a la resta.

La definició diu que els rècords catalans són els que es fan en qualsevol lloc dels Països Catalans o que fa un ciutadà dels Països Catalans en qualsevol lloc del món. Però això no és suficient: tot esdeveniment que aspiri a entrar al Llibre ha de complir dues característiques: aportar una informació d'interès col·lectiu -ajudar al coneixement del país- o un valor afegit al rècord. És a dir: no n'hi ha prou de fer una filera interminable de monedes: també es valora si després serveixen per a un projecte solidari o d'interès comú. Així, hi consta el rècord de 5.000 globus que van esclatar a la plaça de Catalunya el 29 de maig de 1994 per exigir que el govern destinés el 0,7% del pressupost al Tercer

El 'Llibre dels Rècords Catalans' ha ampliat espectacularment la nòmina de marques populars. Ara ja sabem que el cuiner Papitu va dirigir a Santa Coloma la cocció d'una brotxeta de carn de 400 metres o que la gimnasta sabadellenca Sònia Anton va aconseguir 1.596 abdominals seguides.

Món. I també la marca d'un reusenc que al 1994 va sucra amb tomàquet 331 llesques de pa en un quart. En aquest cas, el “valor afegit” és que difon el pa amb tomàquet, que és un costum català. Xavier Tudela explica que la majoria de propostes que reben s'adeqüen a aquestes exigències: “La majoria de gent ja ha entès que els rècords poden ser curiosos, però no frivolitats. No té res a veure amb el concepte anglo-saxó”.

Des de la primera edició, ja fa dos anys, els llibres han anat canviant. En el del 1993, els rècords hi eren classificats en vint-i-un apartats, un de menys que en el del 95. Però la principal diferència és que llavors només hi apareixien rècords anomenats “estructurals”, com per exemple quina és la muntanya més alta, qui va ser el primer pilot d'aviació català,

quin és el pont més antic que es conserva, quin parlamentari andorrà és més jove i quin és més gran, quina és la llengua que més sol·liciten els universitaris catalans o qui ha escrit més cartes al director. En canvi, els de participació ciutadana n'eren gairebé absents. D'alguna manera s'havia de començar, i els cinc membres de l'equip pro motor van decidir que ells començarien llançant-se a buscar les dades més diverses, després de redefinir el terme "rècord". Més endavant, els rècords, ja els buscarien a ells.

I de fet, ha anat així: el llibre del 1995, sense deixar els extrems de la natura o de la societat, ha ampliat espectacularment la nòmina de marques "populars". Ara ja sabem que el cuiner Papitu va dirigir a Santa Coloma la cocció d'una brotxeta de carn de 400 metres, que la gimnasta sabadellenca Sònia Anton va aconseguir 1.596 abdominals seguides o que el Gremi de Distribuïdors de Llibres de Catalunya va "crear" un llibre per demanar la pau en què van escriure més de 1.700 persones.

Des que va sortir el *Llibre dels Rècords Catalans*, ha crescut l'afecció per batre marques, i per això, la recopilació d'enguany, i la de l'any vinent aniran cada vegada més plenes d'aquestes entrades, en detriment de

les estructurals. Això seria desitjable, segons l'entitat, perquè compliria un dels objectius que es van proposar: dinamitzar la societat catalana. Encara resta molt camí a fer, però parlen amb orgull de la gent que, gràcies a la seva participació en algun dels actes, és en certa manera protagonista del llibre del 1995: un milió aproximat de persones. El que lamenta la direcció de Rècord Català, no obstant, és que encara no hi hagi gaire presència de fora el Principat. Es una assignatura pendent que tenen previst d'aprovar enguany.

Els rècords dels Països Catalans. El *Llibre dels Rècords* es distribueix a llibreries de tot el país, si bé de moment només dos de vint-i-dos apartats cobreixen la nació sencera: Natura i Cultura. La raó d'aquest poc espai era, fins ara, la gran despesa que demana el desplaçament dels testimonis de Rècord Català per validar el rècord, un pas necessari per a incloure-hi noves marques. Però avui, amb la bona experiència del Principat, ja han començat a potenciar la col·laboració de gent de qualsevol part del territori, i el llibre que ja es comença a gestar serà ple de noves dades i de revisions de les que hi figuren ara: potser ara, el campanar més alt ja no serà com fins ara la Sagrada Família, sinó potser un de Mallorca o del sud. Es a dir que no cal que se sorprengui ningú si la *recordmania* comença a atacar el poble més insospitat de la Costera. El procediment serà a tot arreu el mateix que fins ara ha vigit al Principat. L'Associació de Pares d'Alcoi, igual que la de Tarragona, haurà de fer arribar a Rècord Català una certificació notarial de la marca aconseguida (abans, és clar, val la pena de saber quin és el rècord actual) o bé avisar amb antelació l'entitat perquè hi enviï algú a comprovar-la. Paral·lelament, els membres de l'equip de Rècord Català es reuneixen un cop al mes per decidir quines propostes són interessants d'incloure al Llibre. És un equip de cinc persones d'àmbits diferents: economia, ciència, natura i cultura. Contra allò que podríem pensar, no troben gaires propostes extravagants. Tudela hi insisteix: "La majoria de gent ha entès el caràcter dels rècords catalans, i gairebé tots són vàlids".

Després de només tres edicions, el llibre ha fet forat, ajudat per una campanya eficaç als mitjans de comunicació. I per si fos poc, preveuen de tenir aviat una *web*, un espai propi, a Internet. Llavors, des de qualsevol lloc del món algú podrà trobar la resposta a la seva curiositat, allò que sempre hauria volgut saber sobre els Països Catalans i no gosava demanar. I per cert, quina entitat posseeix el rècord de ser la primera de tenir una *web* en aquest país?

Agnès Rotger